

Flóris

Verses montázs

A Ferencváros labdarúgócsapata gól nélküli döntetlent játszott a kolozsvári CFR együttesével az Albert Stadion búcsúmeccsén. Az Üllői úti aréna 1974 májusa óta szolgált a zöld-fehérek otthonául.

Mint Kosztolányi fái, úgy tartoztam az Üllői úthoz.

Az Üllői út!

Mire odaértünk, a Népliget sarkán már hullámszórt a tömeg.
Beálltunk a sorba, az óriási falelátók kátrányillata az orromba csapott.
Valami zúgás volt a levegőben, egyszerre félelmetes és andalító.

Sportlapot lobogtatott a szél,
zöld, kék és sárga cédulák röpködtek a levegőben,
telt söröskancsón csordult a napfény,
újabb és újabb arcok jöttek a bejáró felől.

És akkor belépett ő.

Már azokban az időkben is recsegő-ropogó hangszórók működtek az Üllői úton,

de tisztán értettük,
amikor a bemondó a nevét mondta.

Apával együtt jártunk a meccsekre.

Az Üllői úton együtt láttuk a tizenhét éves Albertet először játszani.

Az a kis ijedt csönd a stadionban, amikor a zsenialitás hirtelen testet ölt.

Apám barna papírba csomagolt zsíros kenyeret húzott elő a zsebéből,
lassan majszolgatta.

A két csapat, mint két egymásba kavargó, viaskodó, élő szervezet,
folyamatosan kereste a pillanatnyi legjobb formációt.

A védők rohanva indulnak feléje, ő lövésre lendíti a lábát,
és mielőtt szerelni tudnák, már el is rúgta a labdát,
ami a kapusról a lécz alá vágódik.

Ujjongás! Ujjongás!

A tizenhét éves Albert már az első meccsén gólt szerzett.
Mindenki ezt várta, hisz az újságok már jóval előbb beharangozták a nagy tehetséget.

Azokban az időkben még nagypapa is velünk volt.

Ő tanította meg velem, hogy a csapat mindennél többet ér,
mert a keretben minden, az ember számára fontos dolog szerepel.

És sorolta, nekem pedig utána kellett mondanom:

Kapuban: a Nő

Jobbhátvéd: a Leves

Középhátvéd: a Szeretet

Baljátvéd: a Zene

Beállós: a Tavaszi föld

Jobb középpályás: a Bor

Irányító középpályás: a Mondat

Bal oldali középpályás: a Káv

Jobb oldali csatár: a Férfibarátság

Center: a Gyermek

Bal oldali támadó: az Álom

Cserejátékosok: az Isten, a Szerelmeskedés, a Szabadság, a Séta és a Nevetés.

Sokat sírtam, míg megtanultam,

de mára már csak ez maradt meg nagypapából,

meg egy mondat, amit állandóan ismételtetett:

Futballpályák környékén kényszeresen a fiatalságomra gondolok,
következésképp az öregedéstről beszélek.

És ez így is volt, de senki sem szólt rá, hogy hagyja abba,
mindenki tisztelte, hiszen igazi drukker volt.

Mániája volt a futball,

kint aludt a pályán, a kapu hálójában ringatózva,

a feje alá egy labdát tett,

és használt zöld-fehér mezekkel takarózott.

A rosszakaróim azt mondhatták,

*úgy álldogál Albert a Fradi-pályán, mint az Üllői úti fák,
csak azoknak nincs csípőn a kezük.*

Hát igen, ott állt, de gólkirály lett,

és már első évében bajnoki címet ünnepelhetett.

Valóban ott álldigáltam, még néha csípőn is volt a kezem,

de két álldigálás között bemutattam néhány cselet,

rúgtam néhány gólt,

4 *szereztem némi örömet több százezer futballbarátnak.*

Majd bekerült a válogatottba.
A dánok elleni mérkőzésen kint voltunk a stadionban.
A Himnusz és a kötelező „hajrá, magyarok!” után
apa szertartásosan és alig hallhatóan a fülembe mormogta:
Magyar ember eskü közben nem imbolyog!
6:0-ra nyertünk. Albert két gólt rúgott.
Ha a dánoknál tizenegy Holger Danske játszott volna,
akkor sem tehetnek ellene semmit.
Hiába lengett több száz Dannebrog a Népstadionban,
Albert, a magyar Gyermek
sorra cselezte ki a dán Levest,
majd a Szeretetet,
és végül a Nő lába közé gurított már az első percben.
A dán Gyermek, Álom meg Férfibarátság
csak bámultak,
és egész meccsen nem mertek a labdához érni.
Minden idők legjobb dán labdarúgója, az örökös csere,
most sem lépett pályára,
hiába tudta, hogy ha eljön az idő, és ő játszani fog,
nemcsak Dánia, de az egész világ beleremeg majd a gyönyörbe;
most azonban valószínűleg ő is tehetetlen lett volna.
Igen, a jóisten ebben a pillanatban ide nézett,
ezt a kis földdarabot figyelte, ezt mindenki érezte.
Az Úr most Magyarországot nézi,
a válogatott meccsét nézi,
és tetszik neki.
Ezután már elmondhattuk, hogy ha valaki számmal összenőtt, az Albert
a kilencessel.
Albert a kilences mint olyan.
Kilences, az Albert. Nyolcas Varga.
A meccs után magam mentem haza,
apa még ott maradt, hogy a barátokkal megbeszéljék a történeteket.
De a legjobb az volt, amikor Fradi-meccsre mentünk.
*Nekem a Fradi-pálya jelentett mindent,
én, a vidéki kissrác, ott lebettem-lettem valaki.*
Mindent úgy csináltunk, ahogy kell, ahogy szokás.
Meccs előtt szotyolát meg tökmagot vettünk.
Általában külön papírzacskóba,
nem úgy mint a vidékiek, a zsebükbe.
Jól emlékszem az ízekre,
a fogak közé ragadt szotyola,

a mustáros, zsíros, paprikás kolbász, a dohányfüst és a sörszag!
Lent meg az a gyönyörűséges zöld négyszög, benne a fehér vonalak, körök.
A lelátón pedig a felejthetetlen hangulat,
ahogy az emberek a zászló körül zúgolódtak, kiabáltak,
és az egy ideig betiltott Fradi-indulót énekelték.
Az egyik Újpest elleni rangadón Réka is kint volt velünk a meccsen.
Szinte semmit sem tudott a játékról,
(ez nem akadályozta meg abban, hogy mindig és mindenhol ne a
hollandoknak szurkoljon,
apa vett is neki egy narancssárga Adidas mezt),
talán csak annyit, hogy gólrá játsszák,
így amikor az Újpest gólt rúgott a Fradinak, nekünk,
húgom a dermedt Fradi-tábor közepén, ujjongva fölugrott,
gó-ól!, kajabálta,
fáradt, bánatos férfiszemek nézték,
apám homlokát szégyenében a tenyerébe temette.
Ezt sokszor hallottuk, főként Réka humoros előadásában.
Úgy néztünk rá, futballgyerekek, fradisták,
miként akkor, a stadionban az a sok zöld-fehér szívű, szegény magyar férfi.
Azután a meccsre járásnak is vége szakadt.
Vagyis még jártunk Fradi-meccsre, de már nem együtt.
Egyre többször jutott eszembe, hogy elmúltak az évek.
Apám nem fog már kézen, és nem áll mellettem az Űllői úton.
Egyedül üldögél, valahol messze, vidéken.
Hiába a Fradi, a B közép, valaminek menthetetlenül vége szakadt.
Albert is csak a lelátóról figyelte már a meccseket,
végigjött a folyosón, zakóban, zakó, nyakkendő,
fölment a tribünre, mindenki őt figyelte,
és olykor bátorítóan rákacsintott a Springer szoborra.
Néha leírta, lejegyezte, amit éppen látott, tapasztalt, vagy érzett.
Az aranylabdával a hóna alatt néha még dekázgatott a pálya szélén,
majd a labdát az egyik labdaszedő felé gurította,
aki talán még nem is látott igazi mérkőzést,
futballcipővel, bíróval, közönséggel.
*Jó sorsom ide vezényelt,
mert valahol fenn úgy döntöttek rólam, hogy a Ferencváros legyen az életem.*

A bontás alatt lévő Albert Stadion gyepszőnyegéből mini futballpályát alakítottak ki a IX. kerületi, Nyúldombként ismert területen. A pályát a Ferencváros alapításának 114. évfordulóján, pénteken adták át.